

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μύθος και Έρωτας

στη γη της Αφροδίτης

Μύθος
και Έρωτας
στη γη της Αφροδίτης

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μύθος
και Έρωτας
στη γη της **Αφροδίτης**

Μύθος και Έρωτας στη γη της Αφροδίτης

Συγγραφέας: Κυριάκος Δ. Παπαδόπουλος
Copyright © 2008, Power Publishing Ltd

Επιμέλεια: Μαρία Οικονομίδου

ISBN: 978-9963-673-76-6

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή η αναμετάδοση του βιβλίου αυτού ή μέρος του με οποιοδήποτε μέσο και σε οποιαδήποτε μορφή χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Κυριάκου Μάτση 1, 6ος όροφος,
1082 Λευκωσία, Κύπρος
Τηλ.: (357) 22 765 999, Φαξ: (357) 22 765 909
www.power-books.net

ΚΙΝΥΡΑΣ

*Τότε που οι θεοί
περπατούσαν στη γη*

Το ιερό της Αφροδίτης

Η Σμύρνα ανέβαινε τον ανήφορο ανάμεσα στην πυκνή βλάστηση ανασηκώνοντας ψηλά τον ποδόγυρο του ματιού της κι αφήνοντας να φαίνονται τα λυγερά της πόδια, ενώ η καρδιά της πήγαινε να σπάσει απ' την αγωνία. Κάθε τόσο σταματούσε, χωνόταν μέσα στον πρώτο θάμνο, περίμενε μέχρι να σιγήσουν τα τρελά χτυπήματα της καρδιάς της κι ύστερα ανασήκωνε το ωραίο της κεφάλι κι ερευνούσε την περιοχή βιγλίζοντας ανάμεσα στη φυλλωσιά σαν θηλυκό λαγωνικό που κυνηγούσε ταίρι. Το λεπτό μιάτιό της, πιασμένο στο γύρο με κίτρινη κορδέλα, είχε λιγάκι ξεσχιστεί απ' τους θάμνους, ο ιδρώτας μούσκεψε τις αμασκάλες και το στήθος της, που φάνηκε ροδαλό να αντιφεγγίζει μέσα από το λεπτό μουσκεμένο μιάτιο. Η Σμύρνα ήταν όμορφη, είχε πάρει τα κάλλη απ' τη μάνα της την ξακουστή Οριθύα, ενώ το ανάστημα, το θάρρος και τη φλόγα τα πήρε απ' τον πατέρα της, τον περίφημο βασιλιά της Πάφου και αγήτωρα Κινύρα, που ξεχώριζε από όλους σε ομορφιά, σ' αντρείοσύνη και λεβεντιά. Η Οριθύα ήταν τόσο περήφανη για την ομορφιά της κόρης της που δεν δίσταζε να κομπάζει πως η Σμύρνα είναι ομορφότερη κι απ' αυτή την Αφροδίτη. Αχ, αυτή η μάνα της! Που αντίς να προσέχει τον άντρα της, αντίς να πασκίζει να δρέπει δάφνες και να γεύεται τον έρωτα κοντά στον πιο σπουδαίο άντρα της Κύπρου, μια τα έβαζε με τους θεούς και μια τους υπηρετούσε τυφλά, αφιερώνοντας ώρες και μέρες ολόκληρες στην υπηρεσία της Δήμητρας που ήθελε από τις

γυναίκες όσο την υπηρετούσαν να μην αγγίζουν τους συζύγους τους. Έτσι κι ο βασιλιάς Κινύρας, βρήκε καταφύγιο στη Μεθάρμη, που λέγανε πως είχε ευγενική καταγωγή, φτάνοντας από τη γενιά του ίδιου του Δία. Μαζί της ύστερα ο Κινύρας έκανε το ένα παιδί μετά το άλλο κι αυτή, η Μεθάρμη, απολάμβανε όλα τα αγαθά της συζυγίας με τον ωραίο φιλόθεο Κινύρα.

Στη σκέψη του πατέρα της, η Σμύρνα άφησε ένα βαθύ αναστεναγμό, ύστερα τα μάτια της έλαμψαν από πείσμα, έσφιξε τις μικρές γροθιές της, ερεύνησε την περιοχή κι όταν είδε πως τίποτε δεν μπόδιζε το δρόμο της, βγήκε ξανά στο μονοπάτι που ήταν πνιγμένο στην εύρωστη βλάστηση και με γρήγορα βήματα συνέχισε το δρόμο της. Σε λίγο φάνηκε ο ναός της Αφροδίτης. Έλαμπε στο φως του ήλιου σαν διαμάντι και οι κίωνές του θαρρούσες πως στήριζαν το θόλο του ουρανού. Ο αγέρας του βουνού σκόρπισε την υγρή ομίχλη, έσπρωξε τα αρώματα από λάδια και θυμιάματα, τα έφερε κοντά της μαζί με κάποιες νότες μουσικής που σκαμπανέβαζαν με τα φυσήγματα του αγέρα. Όσο πλησίαζε τόσο έχανε τα λογικά της, οι νότες της λύρας, γλυκές κι ανατριχιαστικές, αντηχούσαν εντονότερα, κούρδιζαν τις χορδές της καρδιάς της σ' ένα τρελό χορό, την έκαναν να κλαίει, να λιγοθυμά. Μα κείνη προχωρούσε σαν υπνωτισμένη, σαν νεράιδα του πρωινού, σαν νύμφη που μαγεύτηκε από την απέραντη ομορφιά του έρωτα. Μπήκε στο ναό ακολουθώντας, σαν πεταλούδα το φως, τις νότες της μουσικής και τότες τον είδε. Στεκόταν στην εσωτερική αυλή κοντά στο θείο λίθο, το βλέμμα είχε ψηλά στον ουρανό και τα μακριά μαλλιά του ανέμιζαν παιχνιδιάρικα στο φύσημα του αέρα. Ψηλός, γεροδεμένος, αντρικός, αγέρωχος σαν θεός κρατούσε τη λύρα και χάιδευε τις χορδές όπως θα χάιδευε το σώμα μιας γυναίκας κι οι νότες απλώνονταν ολόγυρα λες κι έπαιζε ο ίδιος ο Απόλλωνας. Ήταν

δοσμένος τόσο πολύ στη θεία μουσική ο αρχιερέας του ναού της Αφροδίτης, που δεν άκουσε το θρόισμα απ' το ιμάτιό της ούτε κι άκουσε το βαθύ αναστεναγμό της. Η Σμύρνα άδραξε την καρδιά της, «σώπα», της είπε απελπισμένα, «σώπα, μη σ' ακούσει και χάσει το ρυθμό». Μα ο αγήτωρ συνέχισε να παίζει και η φωνή του βγήκε ζεστή, γεμάτη πάθος:

*Ω, Ουρανία, χαρούμενη και πολυτραγουδημένη
Αφροδίτη,
Ποιήτρια των πάντων, μάνα των θεών και φίλη της
αγρύπνιας, σεμνή,
νυχτοπερπατούσα, η των δεσμών δολοπλόκος και
της ανάγκης μάνα·
γιατί τα πάντα από σένα πηγάζουν, κι όλο τον κόσμο
στα χέρια σου κρατείς,
τις τρεις μοίρες εσύ εξουσιάζεις κι είσαι γενέτειρα
των πάντων,
όσων επί τον ουρανό και επί της γης της
πολυκάρπου,
κι όσων ακόμα βρίσκονται στο βυθό της θάλασσας,
σεμνή του Βάκχου φίλη,
που χαίρεσαι από το γλέντι και την παστάδα,
ω εσύ γεννήτρα των ερώτων·
αγαλλιάζεσαι απ' το ζευγάρωμα, απόκρυφη εσύ,
και δίνεις χαρά, ω βασίλισσα,
ορατή και άορατος, ερωτοπλόκε θείο γέννημα,
ερωτομανή και των θεών συνδαιτυμόνα,
σκηπτούχε λύκαινα,
ποιητή της γέννησης, ω εσύ φίλανδρε, του πόθου
απαύγασμα και ζωοδότη·
μπλέκεις τους θνητούς σε αχαλίνωτους πόθους
και των ζώων την άφθονη γενιά, την ξετρελαίνεις
από έρωτα·*

*εσύ, της Κύπρου θείο γέννημα, και του Ολύμπου
κόρη, θεά των βασιλιάδων, με το καλοσυνάτο
χαρωπό σου πρόσωπο...*

Άκουγε για πρώτη φορά αυτό τον υπέροχο ύμνο στην Αφροδίτη και έμεινε άναυδη. Έτσι την βρήκε κι ο αιδός αρχιερέας, που αμέσως έτρεξε κοντά της, την αγκάλιασε με απέραντη στοργή και της μιλούσε.

- Γλυκιά μου, Σμύρνα, τι έχεις πάθει κι είσαι τόσο χλωμή;

Αφέθηκε στην αγκαλιά του νιώθοντας απέραντη ευτυχία, καθώς τα δυνατά του μπράτσα την τύλιξαν κι αυτή χώθηκε στον κόρφο του τρομαγμένη από ένα ηδονικό χείμαρρο αισθημάτων, καθώς η αναπνοή του έσμιξε με τη δική της. Ένιωσε το άρωμα του κόρφου του ανάμεικτο με το γλυκό αναθυμίαμα κι ανατρίχιασε σύγκορμη.

- Ω, Αφροδίτη, αυτή είναι άρρωστη για τα καλά! Γιατί δεν προσέχεις, γλυκιά μου; Αφού το ξέρεις πως άμα αρρωσταίνεις εσύ, χάνω τα λογικά μου. Αλλά αυτή η μάνα σου φταίει, που στάζει απ' το είναι της φαρμάκι, που αντίς να κάθεται στην εστία και να σε προσέχει, τριγυρνά εδώ κι εκεί, χωρίς να δείχνει σεβασμό κανένα στη θεά της αγάπης.

- Αχ, όχι! Μην τα βάζεις με τη μάνα μου. Δεν αντέχω άλλο τέτοιες σκηνές.

- Εγώ δεν τα βάζω με κανένα. Εκείνη τα έβαλε με τη θεά Αφροδίτη προσβάλλοντάς την. Το ξέρεις πως πήγε και κοκορεύτηκε η άμυαλη πως είσαι πιο ωραία κι απ' τη θεά Αφροδίτη;

- Κι εσύ τι λες; Δεν είμαι; Έλα, πες! Δεν είμαι ωραία; Γι' αυτό με αποφεύγεις κι όλο χώνεσαι εδώ στο ναό της;

- Ω, πόσο μ' αρέσεις όταν θυμώνεις, αλλά πρόσεχε, μην γίνεσαι αθυρόστομη όπως η μάνα σου, δεν θα σου βγει σε καλό. Γιατί για να ξέρεις, αυτό που έκανε η μάνα σου η Οριθία μου στοίχισε πολύ.

- Ωχ, πάλι άρχισες τα ίδια; Μα δεν βλέπεις πως δεν με ενδιαφέρει κανένας και πως όλα ετούτα μόνο θλίψη μου προκαλούνε;

- Όμως θα πρέπει να γνωρίζεις, γλυκιά μου, πως για να κατευνάσω την Αφροδίτη, υποσχέθηκα να τις αφιερώσω τις μικρές σου αδερφές, αυτές που γέννησε η Μεθάρμη. Μόλις μεγαλώσουν λοιπόν αρκετά, μόλις το σώμα τους δέσει για καλά, μόλις φουσκώσουν τα στήθια τους και γίνουν γυναίκες, θα υπηρετούν τη θεά, θα 'ναι οι πρώτες ιερόδουλες, σ' αυτόν εδώ το ναό.

- Αν αυτό είναι θέλημα θεού, εγώ τί να πω η άμοιρη που μήτε θεός μήτε θνητός δεν γνοιάζεται για μένα και για τον πόνο μου;

- Έλα τώρα, μην παραπονιέσαι, αφού ξέρεις πόσο γνοιάζομαι για σένα. Έλα, λοιπόν, εδώ στον άντρα που σ' αγαπά όσο κανένας άλλος, και πες μου, τί με ήθελες ακολουθώντας με ως εδώ στο ιερό, όπου εκτελώ το καθήκον μου προς τη θεά; Για κοίτα, ξέσχισες το ωραίο σου μάτιο, αυτό που σου αγόρασα πρόσφατα από την αγορά της Πάφου, έτρεχες, φαίνεται, απρόσεχτα μέσα στους βάτους καθώς ερχόσουν εδώ. Γιατί τόση βιασύνη;

- Σ' αποθύμησα, ήμουνα περίεργη να μάθω πού ξοδεύεις τα πρωινά σου.

- Κάνω λάθος ή πράγματι βλέπω τη ζήλεια να σε τυραννεύει;

- Καημένε μου, μακάρι να έκανες λάθος, αλλά θαρρώ πως σωστά μάντεψες γιατί για σένα φαίνεται δεν υπάρχει άλλος κόσμος παρά η βασιλεία σου κι αυτός εδώ ο ναός.

Ο Κινύρας ατένισε με στοργή την Σμύρνα, της χάιδεψε τα μαλλιά, έσκυψε και τη φίλησε στο μάγουλο.

- Έχεις δίκιο να παραπονιέσαι, αφού πολλά πράγματα δεν ξέρεις, γιατί κάποια μυστικά είναι βαθιά φυλαγμένα σ' αυτόν εδώ το ναό. Θαρρώ πως ήρθε η ώρα να τα μάθεις. Έλα, γλυκιά μου, ας γυρίσουμε στο παλάτι κι εκεί θα σου πω την ιστορία.

Ο Πυγμαλίων

Καθόταν στ' ανάκλιτρό του, με το 'να χέρι χάιδευε τις χορδές της λύρας, με τ' άλλο χάιδευε τα μαλλιά της Σμύρνας. Το βράδυ έπεφτε μυρωδάτο, κι ο ζέφυρος έφερνε αρμυρό αγέρα, η θάλασσα ανάσανε αλαφρά, γέμιζε τον κόσμο με πόθο και ιδρό. Τόση ευτυχία!

Ακόμη κι ο πόνος ημέρευε, ακόμη και του έρωτα ο καμός μαλάκωνε από τούτο το απόβραδο, το γεμάτο ερωτικές αναθυμιάσεις απ' τα καπνιστήρια και τα κεριά. Όλος ο τόπος μύριζε έρωτα, μύριζε γυναίκα, εκείνο το ξέχωρο άρωμα των μασχαλών και των σκελιών της, λες και όρχεις κρέμονταν απ' τον ουρανό από όπου έσταζε σαν μέλι ο πόθος, και η μουσική που ολόγυρα διαχεόταν λες κι ήταν της Αφροδίτης ύπνος.

Ο βασιλιάς Κινύρας σταμάτησε την κιθάρα του, σκεφτόταν με το πρόσωπο γεμάτο θύμησες, νοσταλγίες. Η Σμύρνα πρόσεξε την αλλαγή στο πρόσωπο του πατέρα της, ανασήκωσε το όμορφο κεφάλι της και τον ατένισε με λατρεία στα μάτια.

- Θα μου πεις; Είμαι τόσο περίεργη, είτε και τρίφτηκε σαν γατούλα στο δυνατό του στήθος.

Εκείνος αναστέναξε και η ματιά του υγράθηκε. Ύστερα ξεκίνησε πάλι να χάιδεύει με το ένα χέρι τη λύρα, με τ' άλλο τα καστανά μαλλιά της Σμύρνας

- Θα σου πω, γλυκιά μου. Αφού σου το υποσχέθηκα. Εξάλλου πρέπει να βιαστούμε γιατί από στιγμή σε στιγμή μπορεί

να μας τσακώσει η Μεθάρμη ή να ορμήσουν απάνω μας τα μικρά τερατάκια, ο Οξύπορος, η Ορσιδήκη, η Λαογόρη...

- Είναι αλήθεια, πατέρα ότι η Μεθάρμη είναι πάλι έγκυος;

- Ναι, είναι αλήθεια.

- Ω, πόσο τη ζηλεύω.

- Τι είναι αυτά που λες; Εσύ ζηλεύεις μια σχεδόν γραία γυναίκα; Εσύ, η πιο ωραία κορασίδα της Πάφου που απ' τη ζήλια της οργίστηκε η ίδια η Αφροδίτη;

- Ποια αξία έχουν τα κάλλη αν δεν έχεις αυτό που θέλεις; Αλλά ας τα αφήσουμε αυτά, κι αρχίνα την ιστορία που θέλεις να μου πεις.

- Καλά λες. Είναι για να μάθεις τις ρίζες της γενιάς μας, για να μάθεις την θεϊκή μας καταγωγή και το μεγάλο χρέος που έχουμε απέναντι στην Αφροδίτη. Γιατί αν δεν ήταν αυτή, τότες εμείς δεν θα υπήρχαμε, αλλά θα ήμασταν μόνο ένα κομμάτι μάρμαρο. Ναι, μην με κοιτάς, δεν είμαι τρελός, αλήθεια σου λέω γιατί εκείνη εμφύσησε ζωή στο άψυχο μάρμαρο για να αρχίσει ο βίος και η πολιτεία της γενιάς μας. Αλλά ας ξεκινήσω απ' την αρχή για να καταλάβεις. Μάνα μου ήταν η Πάφος, εσύ δεν την γνώρισες ούτε κι εγώ, γιατί πέθανε μόλις με γέννησε και οι θεοί την πήρανε κοντά τους, αφού φρόντισαν να πάρει η πόλη ετούτη το όνομά της. Η μάνα μου είχε για πατέρα τον σπουδαίο Πυγμαλίωνα, που άλλος σαν αυτός δεν θα υπάρξει ποτέ στη γη. Ήταν υπέροχος άνθρωπος και μεγάλος γλύπτης, τα αγάλματα που έφτιαχνε ήταν περιζήτητα, σχεδόν όλοι οι ναοί είχαν γλυπτά βγαλμένα απ' τα δικά του χέρια. Άμα έφτιαχνε κάποιο έργο έβαζε όλη του την ψυχή σ' αυτό, έτσι δύσκολα το αποχωριζόταν. Ήταν τόση η αγάπη του για την τέχνη και για την τελειότητα που δεν έβρισκε γυναίκα να του αρέσει. Δεν μπορούσε να ανεχτεί την ψευτιά και την υποκρισία τους, φοβόταν τα καμώματα, τις σκανταλιές και τα